

ת"פ 46882/03/18 - מדינת ישראל נגד א"ב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 46882-03-18 מדינת ישראל נ' ב'
בפני כבוד השופט הישום אבו שחאדה
בעניין: -מדינת ישראל
ע"י המתמחה אליעזר צמח

נגד
- א"ב
ע"י עוה"ד ירון דוד

הכרעת דין

כתב האישום

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים והתגוררו בבית בתחומי העיר מודיעין (להלן: **הבית**). במהלך כחצי שנה עובר ליום 28.11.17, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, שוחחו הנאשם והמתלוננת.

2. באותן הנסיבות, אמר הנאשם למתלוננת, בין היתר, את הדברים הבאים:

(-) "**סתמי את הפה למה אני יעיף אותך מהבית, תיזהרי ממני**" (להלן: **אמירה 1**).

(-) "**צריך להכניס את הראש שלך לתוך איזה קיר, ככה לפוצץ לך את הגולגולת**" (להלן: **אמירה 2**).

(-) "**לכי יאללה, תעופי מפה, צאי מהחדר, צאי... למה אני אתפוצץ עליך... תיזהרי ממני... אני אזרוק אותך מהבית**" (להלן: **אמירה 3**).

(-) "**אני לא רוצה לעשות דברים שאתחרט עליהם**" (להלן: **אמירה 4**).

3. לאור האמור לעיל, יוחסו לנאשם ארבע עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין,

התשל"ז-1977.

שאלת הקבילות והמשקל של ההקלטות

4. המתלוננת העידה שהיחסים בינה לבין הנאשם היו עכורים ולטענתה הנאשם נהג לקלל אותה, לאיים עליה ואף לסלק אותה בכוח אל מחוץ לבית על ידי גרירתה בניגוד לרצונה. לכן, החליטה להקליט את השיחות ביניהם בעת ששהו ביחד בבית או בעת ששוחחו בטלפון (פרוט' מיום 25.9.19, עמ' 19 ש' 24-10). היא הקליטה מספר רב של שיחות שמתוכן הוגשו כראיה לתיק שבפני, 18 שיחות וכן הוגש תמליל של השיחות (ת/1 ו-ת/2) (להלן: **ההקלטה**, או **התמליל**, לפי העניין).

5. הנאשם טען שההקלטות אינן ראיות קבילות מאחר ואין משקפות את מלוא תוכן של השיחות שהתקיימו ביניהם. לטענתו, כל אחת מההקלטות התחילה בנקודת זמן לאחר שהמתלוננת התגרתה במכוון בנאשם בכך שקיללה אותו ומיד לאחר מכן החלה להקליט בהמתנה לתגובה דומה מצדו וזאת במטרה להפלילו. בנוסף, לטענתו, היא הפסיקה את ההקלטה בנקודת זמן אחרת שנוחה לצרכיה. לבסוף, הנאשם טען שההקלטות עברו עריכה.

6. הטענה של הנאשם שההקלטות עברו "עריכה", קרי אין רציפות בין רגע תחילתה לבין רגע סיומה ושיתכן והודבקו חלקים של שיחות שונות, היא טענה שהנטל הוא על הנאשם להוכיחה. הנאשם לא יכול להעלות "השערות" בדבר "עריכה" שנעשתה ולחכות שהמאשימה תפריך אותן. תחילה עליו להוכיח את הטענה שהוא מעלה שנעשתה "עריכה" של ההקלטות ורק לאחר מכן עובר נטל הבאת הראיות למאשימה להפריך את הטענה. בפועל, הנאשם לא הביא ולו בדל ראיה כדי להוכיח את "השערות" שמדובר בהקלטות שעברו "עריכה" ולכן טענה זו, נדחית.

7. באשר לטענת העדר "הקבילות" של ההקלטות, טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות. הנאשם זיהה את קולו ואת קולה של המתלוננת בהקלטות (ראו אמרת החוץ של הנאשם במשטרה, ת/3, ש' 19-20, 29-30, 55-57, 74-79, 101, 128-130, 152, 179, 198-211). בנוסף, במענה לכתב האישום הוא גם אישר שאמר את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום (פרוט' מיום 3.3.19, עמ' 12 ש' 18). כמו כן, בסיכומים בכתב שהגיש אישר שאמר את הדברים מושא האמירות 1 עד 4 (פסקה 11 לסיכומים בכתב מטעם הנאשם).

8. הלכה פסוקה היא שאחד התנאים לקבילותה של הקלטה, הוא זיהוי הקולות שבוקעים מתוך ההקלטה. בעת שהקולות זוהו, נסללה הדרך לקבילותה של ההקלטה (ע"פ 1496/92 **זכאי נ' מדינת ישראל** פ"ד מז (2) 580, 590 (1993); ע"פ 5175/99 **וידאל נ' מדינת ישראל** פ"ד נו(2) 844, 851 (2002)).

9. לפיכך, הנני קובע כי ההקלטות הן בגדר ראיה קבילה.

10. יתר על כן, טענתו של הנאשם שהמתלוננת החלה וסיימה את ההקלטות השונות בנקודות זמן שמתאימות לצרכיה, היא טענה של "משקל" ולא של "קבילות".

11. בעיני, יש לייחס משקל גבוה להקלטות וטענתו של הנאשם שיש לייחס להן משקל נמוך דינה להידחות. קיים קושי אינהרנטי להקליט כל שיחה שמתנהלת בין שניים, מתחילה ועד סוף, וזאת במיוחד כאשר מדובר בבני זוג המתגוררים תחת קורת גג אחת, מנהלים משק בית משותף ולהם ילדים משותפים. כמו כן, בדרך כלל, קיים קושי לצפות מראש כיצד יגיב האחר לכל אמירה, משפט, תשובה, או שאלה שנאמרים במהלך כל שיחה ושיחה, במיוחד כאשר מדובר בשיחות ספונטניות ובלתי מתוכננות. לכן, מקובלים עליי דבריה של המתלוננת שהיא החלה להקליט את השיחות שלה עם הנאשם בעת שהיתה מרגישה פחד ממנו בשל נימת הדיבור האגרסיבית שלו כלפיה שהתבטאה בפרצי זעם, בצעקות, בקללות ובעלבונות ולעיתים בהתנהגות בעלת אופי מאיים (פרוט' מיום 25.9.19, עמ' 21 ש' 17-18).

12. המתלוננת לא יכולה לתכנן מראש מה יגיד הנאשם או כיצד יגיב בכל סיטואציה אפשרית. בסופו של יום, הקול הוא קולו של הנאשם ודברי האיום שעולים מההקלטות הם דברי האיום של הנאשם. במילים אחרות, הנאשם לא יכול להלין על המתלוננת שהקליטה את השיחות עמו ושיחות אלה התחילו בנקודת זמן מסוימת ושהסתיימו בנקודת זמן אחרת. למעשה, אין לו אלא להלין על עצמו על דברי האיום שהשמיע באוזניה.

13. יוזכר, הנאשם לא חלק על עצם אמירת הדברים שמופיעים בהקלטות השונות. כפי שעוד יובהר בהרחבה בהמשך, בעת שבוחנים כל הקלטה כשלעצמה, וגם בעת שבוחנים את ההקלטות כמכלול, מתקבל הרושם שהיחסים בין הנאשם למתלוננת ראו יותר מורדות מאשר עליות, כאשר הנאשם "מתבל" את דבריו כלפיה לא רק בעלבונות וקללות אלא גם בדברי איום ממש.

14. בנסיבות אלה, הטענה של הנאשם שאין לייחס משקל להקלטות, נדחתה. נהפוך הוא, בעיני, יש לייחס להקלטות הללו משקל גבוה. בכל מקרה, שומה על בית המשפט לבצע בדיקה עניינית האם כל אחת מארבע האמירות שמופיעות בכתב האישום אכן מקיימת את עבירת האיומים, כפי שאכן אעשה בהמשך.

רכיבי עבירת האיומים

15. ב-ע"פ 3140/11 פלוני נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.4.12), כבוד השופט פוגלמן עמד על שלושה רכיבים מרכזיים שמאפיינים את עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (פסקה 12 לפסק דינו):

א. תוכנו של ביטוי: כדי לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה לכדי איום, בית המשפט נדרש לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מהיישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום. בחינת תוכנו של האיום אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבותי קונקרטי שבגדרו ייתן בית המשפט דעתו, בין היתר, לאופן מסירת הביטוי, לאופן שבו הוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו.

ב. היסוד העובדתי: היסוד העובדתי בעבירת האיומים מתבטא בעצם האיום, בכל דרך שהיא, לפגוע שלא כדין באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט - ומחייב את בית המשפט לבצע איזון ביניהם לבין חופש הביטוי.

ג. היסוד הנפשי: בעבירה של איומים, היסוד הנפשי דורש כוונה מצד המאיים להפחיד אדם או להקניטו. המונח "הקנטה" פורש בהקשר זה כהרגזה מתגרה ברמה מקבילה להפחדה ולא ברמת "עצבון" גרידא. לשם קיום היסוד הנפשי די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום.

האמירות 1 ו-3

16. לאור העובדה שכל אחת מארבע האמירות 1 עד 4 מקימה עבירת איומים עצמאית ונפרדת, יש לדון בכל אחת מהאמירות הללו בנפרד. לגבי האמירות 1 ו-3, הן נושאות תוכן מאיים דומה "**אני יעיף אותך מהבית, תיזהרי ממני**" (אמירה 1) וכן "**תיזהרי ממני, אני אזרוק אותך מהבית**" (אמירה 3) ולכן אדון בהן במאוחד.

17. **אמירה 1** מקורה מהשיחה שמופיעה בהקלטות כ-"קובץ 3" ואשר להלן תוכנה במלואה (ת/2, עמ' 2):

"**גבר**: (לא מובן - הילדה מדברת תוך כדי) כמו הפרצוף שלך, זבל

כולרע, מה אכפת לך את... את עושה? מעניין אותך.. (לא מובן) הבית

הזה איך הוא נראה, איך אנשים מסתכלים עליו? כולרע.

אישה: יש לך פנים להתפלל אחרי שאתה מדבר?

גבר: סתמי את הפה למה אני יעיף אותך מהבית, סתמי את הפה

למה אני יעיף אותך מהבית, תיזהרי ממני.

אישה: איך אתה אוהב את האיום הזה. "

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

18. **אמירה 3** מקורה מקובץ אשר כונה בהקלטות כ-"קובץ 16" (ת/2 עמ' 15) ולהלן תוכנה המלא של אותה שיחה:

"אישה: אני בכלל לא רציתי לכל בחול המועד הזה.

גבר: סתמי את הפה, לא בא לשמוע אותך, לך מפה.

אישה: אני אלך אל תדאג.

גבר: לך, יאללה תעופי מפה, צאי צאי מהחדר, צאי

אישה: תירגע.

גבר: למה אני אתפוצץ עלייך.

אישה: תירגע.

גבר: תיזהרי ממני.

אישה: למה מה תעשה? תירגע

גבר: אני אזרוק אותך מהבית.

אישה: תירגע.

גבר: חתיכת חרא... (לא מובן) לך יא זבל."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

19. באמירות 1 ו-3 יש רעיון זהה שחוזר על עצמו והוא היכולת החד צדדית של הנאשם "להעיף" או "לזרוק" את המתלוננת מהבית, כלשונם.

20. המתלוננת העידה בבית המשפט שהתרחשו מספר אירועים בעבר שבמהלכם הנאשם היה מוציא אותה מחוץ לבית בכך שהיה גורר אותה בניגוד לרצונה אל המרפסת של הבית או מחוץ לבית ממש, ומונע את

חזרתה וזאת כעונש על דברים שעשתה או שאמרה ושלא היו לרוחו (פרוט' מיום 25.9.19, עמ' 19 ש' 21-10, עמ' 20 ש' 3-1, עמ' 26 ש' 32-28, עמ' 27 ש' 12-3).

21. הנאשם טען שהוא אמר למתלוננת שיפעל להוצאתה מהבית וזאת רק בתגובה לכך שהיא אמרה לו דברים דומים וזאת לפני שהוא אמר את האמירות 1 ו-3 (ראו דבריו באמרת החוץ שלו במשטרה, ת/3 ש' 63-55, 206-203). בנוסף, העיד בבית המשפט שהיו ניסיונות בעבר מטעם המתלוננת ובני משפחתה להוציאו מהבית (פרוט' מיום 8.1.20, עמ' 48 ש' 29-26, עמ' 52 ש' 31-29). וכן טען שמעולם לא הוציא אותה מהבית בכוח בניגוד לרצונה (פרוט' מיום 8.1.20, עמ' 47 ש' 7-4).

22. הנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת שאכן היו ניסיונות בעבר מטעם הנאשם להוצאתה בניגוד לרצונה מהבית וזאת כענישה על מעשה או דיבור מצידה שלא היו לרוחו של הנאשם. כמו כן, הנני קובע שגרסתו של הנאשם שהדברים לא קרו איננה אמינה. ולכן, הנני קובע כממצא עובדתי שאמירות 1 ו-3 לפיהן יוציא אותה מהבית, לא נאמרו בחלל ריק אלא כאיום לחזור ולבצע את מה שכבר ביצע בעבר. להלן נימוקיי:

א. **ראשית**, האיום של הנאשם "להוציא" את המתלוננת מהבית חזר על עצמו בשתי אמירות שונות (אמירה 1 ואמירה 3) וזאת בשני מועדים שונים. כל אמירה בכל הקלטה מהווה חיזוק לרעותה שהנאשם אימץ לעצמו הרגל לומר למתלוננת שיוציאה מהבית בניגוד לרצונה. הדבר מחזק את המסקנה שמדובר באיום ממשי שהוא המשך למעשה דומה שהתרחש בעבר.

ב. **שנית**, חיזוק נוסף לכך שהנאשם אימץ לעצמו הרגל לומר למתלוננת שהיא תסולק מהבית, וזאת לבדה וללא ילדיה, ניתן למצוא בהקלטה אחרת של שיחה שהתקיימה ביניהם במועד אחר. מדובר בהקלטה של שיחה שמכונה בתמליל "קובץ 18 - שיחה עם א"ב" והיא למעשה השיחה הארוכה ביותר מתוך מכלול השיחות שהוגשו (ת/2 עמ' 15-27).

בשל אורכה המשמעותי של השיחה, הנאשם לא יכול לטעון שהמתלוננת החלה את ההקלטה באופן מניפולטיבי בנקודה מתקדמת של השיחה או שסיימה אותה בנקודה שאיננה נוחה לו. בשיחה זו הנאשם חזר מספר רב של פעמים על "הצעתו" למתלוננת לעזוב את הבית בעצמה ולהשאיר לו את הילדים בבית עמו. האופציה שהמתלוננת תעזוב עם ילדיה לא הייתה מקובלת עליו. בנוסף, האופציה שהוא יעזוב את הבית וישאיר אותה ואת הילדים בתוך הבית עד להרגעת הרוחות ביניהם, גם היא הייתה בלתי מתקבלת על הדעת עבורו.

יוזכר, מדובר בבית ששייך לשניהם ולא בית ששייך לו לבד. תוכנה של שיחה זו שמופיעה ב"קובץ 18" מחזק אף יותר את המסקנה שהנאשם אימץ לעצמו הרגל, "להציע" למתלוננת לעזוב את הבית לבדה וללא ילדיה או לחילופין "להזכיר" לה את יכולתו להוציא אותה מהבית בניגוד לרצונה. במילים אחרות,

השיחה בקובץ 18 מהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת לגבי הנסיבות הכלליות שאפפו את אמירות 1 ו-3.

23. כעת, נותר לדון בשאלה האם התקיימו שלושת הרכיבים המרכזיים של עבירת האיומים לגבי אמירות 1 ו-3. להלן שלושת הרכיבים:

א. תוכנם של הביטויים: הביטויים שבאמירה 1 ובאמירה 3 שהנאשם יפעל להוצאת המתלוננת מהבית בניגוד לרצונה, הוא ביטוי מאיים לכל דבר ועניין. כאמור, בחינת תוכנו של הביטוי מושא האיום אינה מתבצעת בחלל ריק אלא על רקע מערך נסיבתי קונקרטי שבגדרו בית המשפט ייתן דעתו לאופן מסירת הביטוי, לאופן שבו הוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. משקבעתי שעדותה של המתלוננת שהנאשם אכן הוציא אותה מהבית בעבר לבדה וללא ילדיה בניגוד לרצונה, היא מהימנה, הרי שזה בדיוק הרקע הקונקרטי שלאור יש לבחון את תוכנם המאיים של הביטויים באמירה 1 ובאמירה 3. המתלוננת חששה מהנאשם שיסלק אותה מבית בניגוד לרצונה וללא ילדיה והנאשם השתמש בפחד שהיה לה מכך מניסיון העבר, כדרך להפחדתה.

ב. היסוד העובדתי: הוא עצם אמירת הביטויים שמופיעים באמירה 1 ובאמירה 3 שהנאשם יוציא אותה מהבית בניגוד לרצונה.

ג. היסוד הנפשי: גם הוא מתקיים וזאת לאור הכוונה הברורה של הנאשם להפחיד את המתלוננת או להקניטה וזאת מעצם העלאת האפשרות בפניה באמירה 1 ובאמירה 3 שיוציאה מהבית בניגוד לרצונה.

24. לפיכך, הנני קובע שיש להרשיע את הנאשם בשתי עבירות נפרדות של איומים וזאת בגין אמירה 1 ואמירה 3.

אמירה 2

25. באמירה 2 נאמר "צריך להכניס לך את הראש שלך לתוך איזה קיר, ככה לפוצץ לך את הגולגולת".

26. אמירה 2 מקורה בהקלטה שנושאת את הכותרת "קובץ 12 - לפוצץ לך את הגולגולת" (ת/2, עמ' 14) ואשר להלן תוכנה במלואו:

"אישה: כל היום (לא מובן).

גבר: שתקי שתקי כבר, שתקי (לא מובן) וואלה תאמיני לי יש לך...

אישה: התחלת להתפלל ואתה מדבר איתי ומתעלם ממני (בוכה).

גבר: צריך להכניס את הראש שלך לתוך איזה קיר ככה לפוצץ לך את הגולגולת.

אישה: אתה מתחיל להתפלל ולהתעלם ממני, אתה עסוק בלדבר אליי מגעיל כל יום.

גבר: אי אפשר לדבר איתך, את בן אדם טיפש, פשוט טיפש, כאילו אני מדבר עם א', נכון א'? כאילו אני מדבר עם א', ילדה בת 3.

אישה: תראה איך הילדה מסתכלת עליך.

גבר: כאילו אני מדבר איתה ככה היא מתייחסת אליך, את לא מבינה יא טיפשה.

אישה: אתה בוחר את זה.

גבר: אני בוחר כי את מתנהגת כמו מפגרת.

אישה: אני מתנהגת כמו מפגרת?

גבר: כמו מפגרת את מתנהגת.

אישה: את[ה] רציני איך שאתה מדבר אליי?

גבר: בטח רציני.

אישה: מה נסגר איתך?

גבר: טיפשה... אני צריך לעקוב אחרייך כמה עלה לך כסף בקניות, מה את מפגרת (לא מובן) לא!... אין כסף של אף אחד, יש חשבון אחד בבית הזה.

אישה: תגיד לי אתה רציני (לא מובן) מדברים בו זמנית... אתה רוצה לקנות לילדים בריכה נכון?...

גבר: את חולת נפש בהתנהגות שלך, מטומטמת, כמו מפגרת, ילדה בת 3, צריך להתייחס אלייך, צריך לעקוב אחריך כמה עלה כל דבר?

אישה: אתה לא מבין את עצמך.

גבר: אני לא מבין את עצמי? אמרתי לך את צריכה להכניס את הראש שלך בתוך הקיר, בתוך הקיר ולהישאר שם... איזה בנאדם את באלוהים, כמה אפשר לדבר עם בנאדם כל כך מפגר, למה? תגדלי כבר.

אישה: (לא מובן).

גבר: (לא מובן) וואלה אני מבסוט מכל זה, וואלה אני מבסוט, נשבע אני מבסוט מכל זה.

אישה: (לא מובן).

גבר: זה את, ההתנהגות שלך. חרא כמו ילדה בת 3, מעדיפה להתנהג כמו ילדה קטנה כל הזמן.

אישה: די כבר (לא מובן) די.

גבר: מה די, זה ההתנהגות שלך, זה ההתנהגות שלך, תתנהגי כמו אמא לא כמו טיפשה.

אישה: אחלה אמא.

גבר: כן ראיתי.

אישה: אחלה אמא.

גבר: כן, פעמיים... רוצה לקחת את הילדים שלה ב-9 בערב למסעדה, ילד בת שנה ובת שנתיים לקחת אותם בערב למסעדה, לטרטר אותם כמו כלבים זה אמא? חרא (מברך).

אישה: לא יודעת איך יש לך אומץ להתפלל אחרי שאתה מדבר אליו ככה ... (לא מובן).

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

27. בעת חקירתו של הנאשם במשטרה הושמעה לו ההקלטה האמורה ותגובתו הייתה כדלקמן (ת/2, ש' 199-196):

ש. אני משמיע לך קובץ 12 - שנקרא "לפוצץ לך את הגולגולת" - שבו אתה מטיח בה שצריך לפוצץ לה את הגולגולת, תגובתך

ת. אני שמעתי את זה ואני אומר שהתכוונתי שמגיע לה שיקרה לה ככה, זה לא שאמרתי שאני יעשה לה את זה.

28. בעדותו בבית המשפט הנאשם אמר את הדברים הבאים (פרוט' מיום 8.1.20, עמ' 47 ש' 31 - עמ' 48 ש' 3):

"ש. בקובץ 12 יש ציטוט "צריך להכניס את הראש שלך לתוך קיר, ככה לפוצץ לך את הגולגולת", בקונטקסט של השיחה, למה התכוונת?

ת. שהייתי מדבר איתה היא היתה אטומה כמו קיר, לא היתה מתייחסת, הייתי אומר לה הילדים, לא היתה מתייחסת בכלל. אפשר לראות את המשך השיחה ולהבין את ההקשר, שהיא כמו קיר, היא לא מגיבה אליי, לשום דבר, אטומה לגמרי. לא אמרתי שאני יכניס לה את הראש בקיר ולא איימתי עליה."

29. על פניו, הסבריו של הנאשם להקלטה מושא אמירה 2 איננה תואמת את מה שנאמר בפועל. באמירה 2 לא מדובר ברצון ערטילאי שכך יקרה לה בעתיד במנותק ממנו, אלא באיום ממש, לפוצץ לה את הגולגולת על ידי הטחתו בחוזקה בקיר. העובדה שאותו איום לא התממש איננה מעלה ואיננה מורידה. כך גם טענתו שלא היתה לו "כוונה" לעשות זאת בעצמו, גם היא איננה מעלה ואיננה מורידה. על מנת לחדד את הדברים אף יותר, אישם כעת את מרכיבי עבירת האיומים על אמירה 2:

א. תוכנו של הביטוי: העלאת "האפשרות" לריסוק הגולגולת של המתלוננת על ידי הטחתו בחוזקה בקיר, איננה מותירה מקום לספק שמדובר באמירה עם תוכן מאיים.

ב. היסוד העובדתי: מתקיים מעצם אמירת הדברים על ידי הנאשם.

ג. היסוד הנפשי: היסוד הנפשי בעבירת האיומים דורש כוונה מצד המאיים להפחיד אדם או להקניטו. לשם קיום היסוד הנפשי, די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה עד כדי קרבה לוודאות כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום. הכוונה של הנאשם "להפחיד" את המתלוננת היא ברורה. בעת שמאזינים להקלטה של השיחה שבה מופיעה אמירה 2, הרושם המתקבל הוא שמדובר בשיחה שמתאפיינת בעלבונות של הנאשם כלפיה ("טיפשה", "מפגרת", "חרא", "ילדה קטנה", ראו ת/2, עמ' 14). את אותם עלבונות הנאשם "תיבל" עם עבירת איומים מובהקת.

30. הטענה של הנאשם שדבריו הוצאו מהקשרם ושהמתלוננת הקליטה אותם בנקודת זמן סלקטיבית שנוחה לה, היא מופרכת מעיקרה ודינה להידחות. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים בשל אמירה 2.

אמירה 4

31. באמירה 4, הנאשם אמר את הדברים הבאים: **"אני לא רוצה לעשות דברים שאתחרט עליהם"**. אמירה זו מופיעה בהקלטה של השיחה שהוכתרה כ-"קובץ 18 - שיחה עם א"ב". מדובר בשיחה ארוכה

על רקע רצונה של המתלוננת, מצד אחד, או להישאר בבית יחד עם הילדים או לעזוב את הבית יחד עם הילדים, ומצד שני, התעקשותו של הנאשם שהיא בכל מקרה תעזוב את הבית ועוד בלי הילדים. להלן החלק הרלוונטי בשיחה שבו מופיעה אמירה 4 (ת/2, עמ' 15):

"אישה: אתה לחוץ כבר, לא מסתדרים הרבה זמן.

גבר: מה לא מסתדר?

אישה: אנחנו לא מסתדרים... טוב לך?

גבר: (מדבר ברקע, לא שומעים)

אישה: אוקיי. טוב לך כרגע? נכון שלא?

גבר: (מדבר ברקע לא שומעים)

אישה: אני חושבת שצריך לשפר דברים. מה זה לשפר? לא לשפר, להתחיל מחדש. אני מבחינתי בוא נפתח דף חדש, על הכל. אם אתה רוצה אני מוכנה. אני מוכנה לשכוח מהכל, לפתוח דף חדש, אבל זה אני מסתכלת אחורה, כאילו ואני לא מדברת אלייך יפה אתה לא מדבר אליי יפה, כאילו אני לא יודעת אם אפשר לשנות את זה, אני מקווה שכן, זו זוגיות שלא תחזיק מעמד, אין אשמים, אני אשמה אתה אשם (לא ברור), אני מבחינתי (לא ברור) נפתח דף חדש, לגמרי וזה כולל הכל, כולל הכל, דף חדש.

גבר: כן?

אישה: כן.

גבר: קחי את הדברים, תארזי מזוודה, תיקחי את האוטו יונדאי ויאללה אל תחזרי.

אישה: אם אני הולכת אני הולכת עם הילדים שלי.

גבר: את לא יוצאת מכאן עם הילדים, אני לא רוצה אותך כאן.

אישה: אוקיי. אבל אני לא עוזבת את הבית.

גבר: (לא ברור), אני לא רוצה אותך בבית.

אישה: למה?

גבר: לקח לי הרבה זמן, אבל אני לא רוצה ועדיף שתלכי מפה היום. אני לא רוצה לעשות דברים שאתחרט עליהם, אני רוצה שתיקחי את עצמך.

אישה: למה שתעשה דברים שתתחרט עליהם? אם אני יוצאת מהבית, אני יוצאת רק עם הילדים שלי וזה אחרי שאני..."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

32. השיחה בהקלטה האמורה ממשיכה להתנהל סביב אותו נושא והוא רצונו של הנאשם שהיא תעזוב את הבית ללא הילדים לעומת רצונה להישאר בבית עם הילדים או לעזוב אותו עם הילדים.

33. אמירה 4 והשיחה שאפפה אותה מזכירה מאוד את אמירות 1 ו-3 שבהן כבר דנתי בהרחבה. הרעיון המרכזי מאחורי האיום שבאמירות 1 ו-3 הוא שהנאשם יכריח את המתלוננת לעזוב את הבית ללא ילדיה ובניגוד לרצונה וכבר קבעתי שהדבר מקיים את עבירת האיומים. אמירה 4 לפיה המתלוננת מזהרת שמא הנאשם יבצע דברים שיתחרט עליהם, סובבת סביב אותו ציר של איום חוזר ונשנה שיפעל לסילוקה מהבית בניגוד לרצונה וללא ילדיה. בנסיבות אלה, ברור שאמירה 4, כמו אמירות 1 ו-3, מקיימת את עבירת האיומים לכל רכיביה.

שני העדים מטעם הנאשם

34. מטעם הנאשם העידו שני עדי הגנה, ראשית אחיו או"ב וחברו א"א.

35. לגבי או"ב, הוא העיד שהוא צילם שני סרטונים שנוגעים לקבלת הילדים מהמתלוננת כחלק מהסדר הראייה שהיה ביניהם (פרוט' מיום 8.1.20, עמ' 39 ש' 21 - עמ' 42 ש' 32). עיינתי בשני הסרטונים ולא התרשמתי שיש בהם דבר שיש בו כדי לסייע לנאשם כנגד ההקלטות שבהן מופיע קולו מאיים בארבע הזדמנויות שונות כנגד המתלוננת. מדובר בסרטונים שצולמו לאחר שבני הזוג נפרדו והתנהלו ביניהם הליכים משפטיים בערכאות שיפוטיות. סרטונים אלה הם מאוחרים בזמן להקלטות ובכל מקרה לא התרשמתי שעולה מהם התנהגות בלתי הולמת מטעם המתלוננת.

36. לגבי אפרים אברמוב, הוא העיד שהוא חבר טוב של הנאשם ויום לפני המועד שבו המתלוננת פנתה לראשונה למשטרה והגישה תלונה נגד הנאשם בגין האירועים מושא כתב האישום, הוא ואשתו התארחו אצל הנאשם והמתלוננת בביתם. לטענתו, הוא ראה את המתלוננת יושבת על ברכיו של הנאשם, ושניהם הקרינו יחסים זוגיים תקינים ואוהבים (פרוט' מיום 8.1.20, עמ' 56 ש' 10 - עמ' 58 ש' 6).

37. בדומה לעדותו של או"ב, עדותו של א"א, גם היא מצד אחד לא תורמת להגנתו של הנאשם במאומה ומצד שני איננה גורעת במאומה מהתכנים המאיימים שעלו מההקלטות שהובאו בהרחבה לעיל.

38. בנסיבות אלה, הנני קובע כי עדותם של א"א ושל או"ב, הן עדויות בלתי רלוונטיות שאינן משנות מהתוצאה של ההרשעה. כמו כן, אין בהן כדי לתרום להגנתו של הנאשם במאומה.

הטענה של אכיפה בררנית

39. הנאשם טען שהמתלוננת אישרה שסטרה לנאשם וכן טען שעולה מההקלטות ששפכה עליו אקונומיקה בעבר, אך לא הועמדה לדין בגין עבירת תקיפה. מכאן טענתו של הנאשם שיש לבטל את כתב האישום בשל אכיפה בררנית (ראו פסקאות 62 עד 67 לסיכומים בכתב מטעם הנאשם). טענה זו דינה להידחות.

40. יוזכר, כבר קבעתי שעדותה של המתלוננת שהנאשם גרר אותה בניגוד לרצונה אל מחוץ לבית בעבר היא אמינה. על פניו, מדובר בעבירה של תקיפת סתם. אף על פי כן, אין מחלוקת שהנאשם לא הועמד לדין בגין כך ובכל מקרה אין בכוונתי להרשיעו בעבירה זו למרות שטכנית יש סמכות לעשות כן (ראו סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982).

41. בדרך זו, נופלת הטענה של אכיפה בררנית שהעלה הנאשם שרלבנטית לעבירות ההדדיות של "תקיפת סתם". עם זאת, הדבר לא מאיין את ארבע עבירות האיומים שיש להן בסיס ראייתי איתן בהקלטות שהוגשו כראייה בתיק שבפני.

הטענה של "זוטי דברים"

42. הנאשם טען שגם אם בית המשפט יקבע שמתקיימת עבירת האיומים לגבי האמירות 1 עד 4, מדובר ב"זוטי דברים", קרי האירועים מושא כתב האישום הם מינוריים, זניחים ואין אינטרס לציבור בהעמדת הנאשם לדין (ראו פסקאות 68 עד 71 לסיכומים בכתב מטעם הנאשם). טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

43. בפסיקה נקבע שיש להחיל את הסייג של "זוטי דברים" בזירות הראויה תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. כמו כן, על בית המשפט לשאול את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפלילים (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ פ"ד ס(2) 120, 148 (2005)).

44. התוכן המאיים בכל אחת מארבע האמירות איננו בגדר "זוטי דברים" אלא מדובר בתוכן קשה שמחייב את העמדתו של הנאשם לדין פלילי. די בתוכן של כל אחת מארבע האמירות על מנת לדחות את הטענה של "זוטי דברים". בנוסף, מדובר בארבע אמירות שמקימות ארבע עבירות של איומים. כמו כן, די בכמות

העבירות שבוצעו, כשלעצמה, כדי לדחות את הטענה של "זוטי דברים".

סוף דבר

45. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע ארבע עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ו' שבט תשפ"א, 19 ינואר 2021, במעמד הצדדים